

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

desembre 2012

UN COTXE NOU

Inici: Marta Dapena Soriano (*Escola Miquel Martí i Pol – Sant Feliu Llobregat*)

Nus: Alumnes 3rA Escola Miquel Martí i Pol, Sant Feliu de Llobregat
(Tutor: José Ruiz Jurado)

Desenllaç: Alumnes 4tA Escola Salvador Espriu, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Adelina Frances)

L'Oriol estava emocionat: per fi la seva mare es comprava un cotxe nou.

El que tenia, feia tant de soroll!!!

Van arribar al concessionari ben d'hora i de seguida la venedora els va ensenyar el seu cotxe: era de color vermell, amb cinc portes i set seients.

La mare va seure al seient del conductor, ell al darrera i la senyora venedora al costat de la mare.

Van estar molta estona parlant sobre com funcionava el cotxe i mentrestant l'Oriol anava tocant tots els botonets i palanques que trobava.

Després d'una bona estona, la seva mare li va dir:

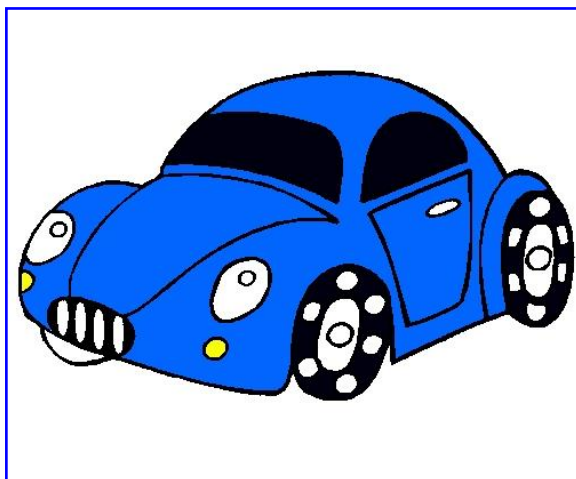
- ***Oriol, vaig a pagar i a signar uns papers.
Si vols et pots quedar aquí dins del cotxe.***

- ***D'acord!*** -va respondre ràpidament-

Així va ser com l'Oriol va seure al seient del conductor i es va imaginar que anava per la carretera de camí al seu poble. . .

. . . quan de sobte, el cotxe es va engegar i va començar a caminar lentament.

Per més que cridava, semblava que ningú el sentia, i a poc a poc el cotxe va arribar al carrer.

Sense voler l'Oriol va posar el cotxe a tota velocitat, s'anava saltant els semàfors en vermell i un policia que el va veure, es va acostar al cotxe i li va dir:

- **Atura't, atura't, és una ordre!**

Però l'Oriol no sabia com aturar aquell cotxe, que cada vegada anava més i més ràpid, el policia va decidir disparar a les rodes per poder aturar aquell cotxe que anava a tanta velocitat.

Quan el cotxe es va aturar el policia es va col·locar davant del cotxe i li va demanar el carnet de conduir a l'Oriol, que encara espantat li va contestar que ell no tenia carnet de conduir.

El policia, sorprès, li va preguntar on era la seva mare i l'Oriol va contestar que estava al concessionari de cotxes, uns carrers més amunt.

Els policies van parlar per telèfon amb la mare de l'Oriol i quan va venir la mare li van explicar què havia passat amb l'Oriol.

Mentre parlaven amb ella va venir la venedora del cotxe i va dir que l'Oriol havia de pagar tot allò que havia destrossat en la seva aventura.

La mare va contestar que no tenia aquells diners i la venedora els hi va dir que llavors l'Oriol hauria d'estalviar els diners.

L'Oriol va començar a estalviar i a estalviar fins que va aconseguir ajuntar 2.455 euros i va pensar que ja podria pagar els diners a la venedora, va anar al concessionari i li va dir al venedora:

- ***Aquí té els 2.455 euros que havia de pagar.***

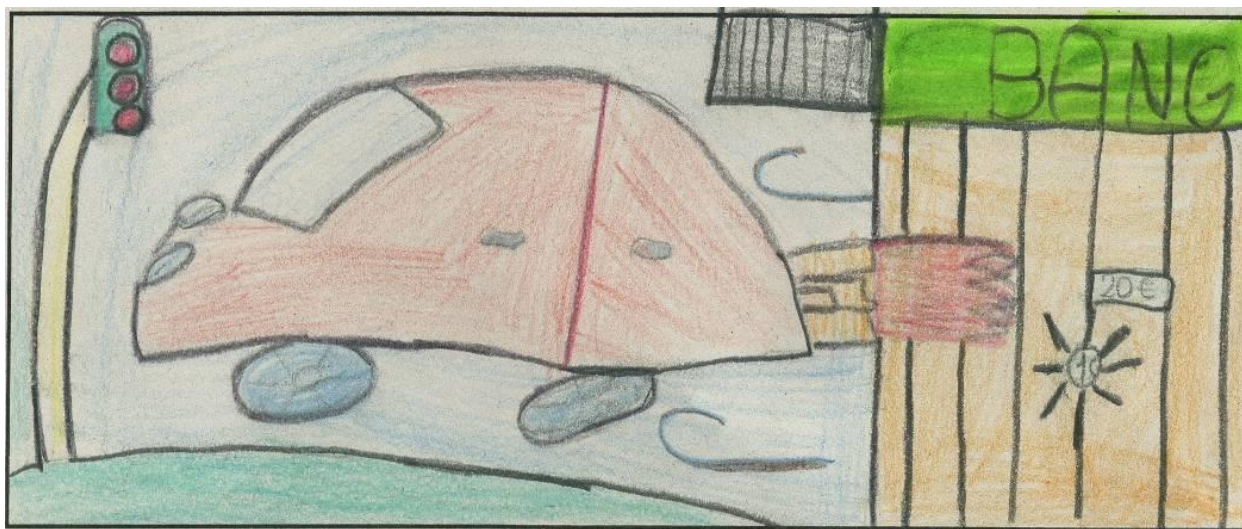
La venedora, molt enfadada, va contestar que s'havia equivocat, que havia de pagar 2.555 euros.

L'Oriol va marxar a casa molt trist i va començar a pensar com aconseguir aquells diners que li faltaven. Va començar a fer feinetes a casa, a arreglar el jardí, a anar a la botiga.

Però quan la mare anava a donar-li els diners, va mirar el moneder i va veure que no tenia cap bitllet al moneder, va començar a mirar per tota la casa i no trobava res.

Tots dos van decidir anar al banc amb el cotxe vell, que feia molt i molt soroll; tothom els mirava al carrer.

Quan van arribar al banc van veure que no tenien cap bitllet de 100, només tenien un bitllet de 5 euros i un altre de 20.

Tots dos estranyats de que el banc no tingués monedes tornen a casa.

L'Oriol, preocupat puja a l'habitació, va a veure totes les joguines que tenia per terra i als prestatges, i decideix que podria vendre les que ja no li agradaven tant.

A la mare li va semblar una bona idea, van posar les joguines en capses i ella hi va afegir roba que li anava petita. Van marxar cap al mercat de segona mà que feien el dissabte a la ciutat on vivien.

Les joguines van agradar a tothom, era una de les parades més visitades.

A mig matí ho havia venut tot, estava molt content, tenia 100 €.

Va anar a pagar al concessionari els 75€ que li faltaven.

La mare estava contenta amb l'Oriol, s'havia esforçat molt per resoldre el problema i li va deixar quedar els 25€.

